

Gabriel Fauré

(1845-1924)

Madrigal, opus 35

(tekst Armand Silvester 1837-1901)

Inhumaines qui, sans merci,
Vous raillez de notre souci.
Aimez quand on vous aime

Ingrats qui no vous doutez pas
Des rêves éclos sur vos pas
Aimes quand on vous aime.

Sachez, ô cruelles Beautés
que les jours d'aimer sont comptés
Aimez quand on vous aime

Sachez, Amoureux inconstants
que le bien d'aimer n'a qu'un temps!
Aimez quand on vous aime

Un même destin nous poursuit.
Et notre folie est la même
C'est celle d'aimer qui nous fuit.
C'est celle de fuir qui nous aime.

Wreed zijn jullie die- meedogenloos –
spotten met wat ons ter harte gaat.
Heb lief wanneer men u liefheeft.

Ondankbaar zijn jullie die niets
bevroeden van de dromen die zijn
opgekomen na jullie voetstappen.
Heb lief wanneer men u liefheeft

Weet, o wrede Schoonheden, dat
de dagen van liefhebben zijn geteld.
Heb lief wanneer men u liefheeft.

Weet, ontrouwe Geliefden, dat
het geluk van het liefhebben
slechts één keer voorkomt.
Heb lief wanneer men u liefheeft.

Eenzelfde lot achtervolgt ons.
En onze waanzin is dezelfde.
Het is die om lief te hebben die ons
ontvlíedt; het is die om weg te
vluchten van wie ons liefheeft.